

NATIONAL LIBRARY
CANADA
BIBLIOTHEQUE NATIONALE

АБУ КАСИМОВІ КАПЦІ.

АРАБСЬКА КАЗКА

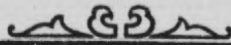
UKR RES
DUPLICATE

НАПИСАВ

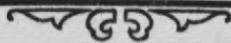
ІВАН ФРАНКО.

з другого поправленого видання.

Ціна 30 центів

Накладом Руської Книгарні у Вінніпеґу.

з НАРОДНОЇ ДРУКАРНІ

901 Main St.

Winnipeg, Man.

1914.

Що Ви читаєте?

Великим скарбом для чоловіка
є добра книжка!

Такі користні книжки діставате за попереднім надісланем грошей в РУСЬКІЙ БІБЛІОТЕЦІ у ВІННІПЕГУ 850 MAIN ST. Власні видадє є слїдуючі.

РУСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ ЛИСТІВНИК, або наука писани листів, взори руських і англійських листів у всяких случаях жита потрібних, як також взори листів бізнесових, упімнень, просьб і т. п. 288 сторін друку лише	75 ц.
Провідник, практичний самоучок до науки англійської мови без помочи учителя зі словарцем	1.50
Товариш-англійський Тлумач	60 ц.
Геновефа повість з старих часів	30 „
Слово правди, написане священником Петровом	15 „
Про чудеса святих Дамазія і Панкратія	10 „
Правовірний Католик	5 „
Христос схотно прийме грішника	5 „
Без Бога на світі	20 „
Важнійші права Канади, або канадійські параграфи	35 „
Підстава Християнської віри	25 „
Вірність пастирська Ісуса Христа	5 „
Оборона Віри, або поясненє чому і як вірити в Бога	25 „
Фармазони, або як 30 господарів записали ся чортови	25 „
Оповіданя для дітей. Гарна книжочка з образками	25 „
Казки за Жидів	10 „
Рицар і смерть	5 „
Нові пісні з старим кінцем, друге доповнене виданє	25 „
Робітничі пісні, про долєс канадійських робітників	25 „
Лист шинкара до чорта і листи з пекла	25 „
Розмова Поляка з Русином	10 „
Воскресенє Лазаря	25 „
Сім мудрців	25 „
О терпеливій Єлені	20 „
Найновіше чудо в Ченстохові о мордерстві Ксьондза	15 „
Канадійські оповіданя	15 „
Історія о гарній Магелоні	25 „
Коротка Історія церкви	25 „
Гостинець з Канади	5 „
Батько	5 „
Чому попи не женять си	10 „
Порадник для женщин котрі хсґять бути здоровими	15 „
Збірник найкрасших байок	25 „

UKR RES
DUPLICATE

АБУ КАСИМОВІ КАПЦІ.

АРАБСЬКА КАЗКА

НАПИСАВ

ІВАН ФРАНКО.

З другого поправленого видання.

Ціна 30 центів.

Накладом Руської Книгарні, 850 Main St.
Winnipeg, Man.
1914.

PG 3948

F7

UKRAINIAN INSTITUTE

LIBRARY GIFT

A73

1914

Від Видавництва.

Отсе пускаємо в світ четверте видане оповідання „Абу Касимові капці.“

Оповідане се здобуло собі серед нашого народу велике заінтересоване, як своїм змістом, так і легкою віршованою мовою, якою так по мистецьки володіє батько нашої літератури Др. Іван Франко.

Останки видання „Руського Педагогічного Товариства“, які були у нас на складі, розійшлися цілковито, тому щоб вдоволити бажанню наших Вп. Відборців, видаємо отсе перше на канадійській Україні видане і бажаємо, щоб воно сповнило свою задачу, щоб внесло сміх і радість в хати наших переселенців а з ними разом й забутте про щоденні труди й турботы.

Видавництво.

ПЕРЕДНЄ СЛОВО.

Віршоване оповідане „Абу Касимові капці“ виходить отсе другий раз накладом Руського Педагогічного Товариства а крім того було минулого року видане для українського люду в Росії, у Черкасах. Перше видане, що вийшло 1895 р. у Львові, дождало ся дуже похвальної оцінки і подрібного розбору з боку чоловіка, що більше всіх иньших Українців тямить у східніх мовах та письменствах, д. Агафангела Кримського, професора арабської мови в Лазаревськїм інституті в Москві. Д. Кримський висловлюючись дуже прихильно про загальний кольорит мойого оповіданя і про ту основну думку, яку я силкував ся віднайти в тім оригіналі, що з його взята його канва, пілніс зарозом деякі помилки, в які легко було впасти чоловікови невченому в арабській мові і які я ось тут здебільшого повиправляв. За ті вказівки складаю щирю подяку нашому шан. Землякови.

В своїм розборі на мою книжочку, д. Кримський порушив питане про те, відки я взяв отсе оповідане? Йому звісні були, — показало ся тільки російські його перевідки, яких знов я не бачив ніколи. Думаючи, що вказівка на мої жерела влекшить оцінку моеї праці, я зроблю сим разом те, що повинен був зробити при першому виданю.

Отже певно буде несподіванкою для шан. арабіста, коли скажу, що у перве з оповіданем про Абу Касимові капці я познайомив ся ще бувши учеником IV гімназійної кляси в Дрогобичі, познайомив ся з уст неписьменного пе-

редміщанина Жука. Замість Абу Касима він називав героя Казоемом і замість капців говорив „сапоги“. „Послухайте тепер за Казоемові сапоги!“ — Так розпочав він своє оповідане, коли при сьвяті у нього зібралося багато передміської молодіжи, таких же неписьменних парубків і дівчат. Усі слухали й реготали. Я також. Я не питав Жука, відки він узяв се оповідане, але догадуюся по слові „сапоги“ що він мусів 1849 р. чути його від „Москалів“, що йшли через Дрогобич на Угорщину і стояли постоем у його хаті, і про яких він згадував часто й залюбки, хоч оповідав і про зовсім негарні їх діла.

Пізнійше довгі літа я не стрічався з сею казкою, тай не до казок мені було. Аж 1894 р., будучи в Відні, я купив у одній антикварні давню німецьку збірку арабських казок п. з. „Tausend und ein Tag. Morgenlaendische Erzählungen, aus dem Persischen Tuerkischen und Arabischen nach Petits de la Croix, Galland, Cardonne, Chavis und Cazotte, dem Grafen Caylus und Anderen uebersetzt von F. H. von der Hagen. Zweite wohlfeilere Ausgabe. Prenzlau 1835).“ Ся збірка мало що не така довга як її титул, бо обіймає 11 не зовсім малих томиків і була, як сказано в титулі, зліплена зі східних оповідань, поперероблюваних на французьке ще в XVIII віці. Отож у 4-тім томі сеї збірки я й віднайшов свого старого знайомого „Казоема“. З огляду, що старе Гагенове видане тепер досить рідке, подаю тут се оповідане в дословнім перекладі і з іменами власними в тій формі, яку в своїй рецензії признав хибною д. Кримський, а яку я знайшов у своїм старомоднім та невибагливим жерелі. Читаетемо там на стор. 324 — 331 ось що:

ма він
гово-
омові
дане,
о пе-
енних
и. Я
е опо-
" що
", що
ояли
ував
не-

сею
р.,
дав.
Ти-
Мог-
hen
e la
tte,
on
ga-
ка
их
на
на
мі
о-
е
р-
-
7

Історія пари пантофлів.

Жив у Багдаді старий купець на імя Абу Касим Тамбуріфорт, славний своїм скупарством. Хоч був дуже багатий, то про те одягався в саме лахміте, його турбан з грубого полотна був такий брудний, що його колір годі вже було розпізнати. Але між усіма частями його одягу його пантофлі звертали на себе найбільшу увагу цікавих. Їх підшви були попідби-вані грубими цвяхами, пришви всюди були полатані. Певно славний корабель Арго не складався з так багато кусників, як ті пантофлі, а від 10 літ, від коли служили вони як обув, найзручніші багдадські полатайки висилювали всю свою штуку, щоб стягати до купи їх розвалини. Через те вони зробилися такі тяжкі, що вийшли навіть у приповідку, і коли хто хотів означити щось важке, то все брав для порівняня Касимові пантофлі.

Одного дня, коли той купець ходив по міському базарі, трапилось йому купити значну купу кришталю. Він добив торгу, бо був корисний. Кілька днів потому він довідався, що один задовжений продавець пахощів як остатню за допомогу має на продаж іще лише рожеву воду. Скористав отже з нещастя того бідолахи і купив у нього всю його рожеву воду за половину вартости.

Сей блискучий інтерес впровадив його в дуже добрий настрій. Та замість звичаєм східніх купців ушанувати корисний інтерес гостиною,

він надумав краще піти до лазні, де вже не було досить давно. Коли роздягався, сказав до нього один його приятель або такий, якого він уважав своїм приятелем (де там у скупаря приятелі!), що його пантофлі зробили його прислївом цілого міста і слід би вже йому купити собі нові.

— Та я давно вже думаю про се, — відповів Касим. — Та тільки коли придивлюся гаразд, то вони не такі ще подерті і можуть іще служити якийсь час.

За такою розмовою він роздягся і пішов до купальні.

Поки там мився, прийшов багдадський кадї купати ся. Касим вийшов із купальні перед ним і подав ся знов до передпокою. Тут він убрався, але на дармо шукав своїх пантофлів: замість них стояли на їх місці новісінькі папучі. Наш скупиндряга подумав собі (бо так було його бажане), що се дарунок того, хто так щиро напминав його, і надїв гарні папучі, які ошаджували йому прикрости купувати самому нові, і радісно пішов собі з лазні.

Коли кадї викунав ся, кинулись його слуги шукати папуч свого пана, та дарма; знайшли лише колодковаті капцюгани, в яких зараз пізнали Касимові пантофлі. Придверники побігли за злодієм, ухопили його з поличним і привели назад. Кадї взявши свої пантофлі назад, відправив його до в'язниці. Касим мусїв викупити ся, а що його вважали що найменше

таким же богачем, як скупарем, то коштувало се його не дешево.

Вернувши назад до дому, кинув засмучений Касим свої пантофлі до ріки Тигра, що плила під його вікнами. Кілька днів потім витягли рибаки свою сіть тяжшу як звичайно і знайшли в ній Касимові пантофлі. Цьвяхи, якими вони були підковані, зробили в очах сіти не мало спустошення. Рибаки, сердиті на Казема та на його пантофлі, надумали вкинути їх йому до хати крізь отворене вікно. Кинені з розмахом пантофлі вдарили по фляшках уставлених на примурку і звалили їх до долу; фляшки побили ся, а весь рожевий олійок пропав.

Хто здужає, нехай уявить собі біль Казема на вид такої руїни.

— Прокляті пантофлі! — крикнув він микаючи собі бороду, — вже ви не будете більше робити мені шкоди.

Сказав се, взяв рискаль, викопав у своїм саду яму й закопав там пантофлі.

Один сусіда, що вже давно мав його на пеньку, побачив, як він порпав ся в землі, побіг зараз і дав знати намісникови, що Касим у своїм саду викопав скарб. Більше не було треба нічого, щоб розпалити намісникову закланність. І хоч як божив ся наш скупиндряга, що не знайшов ніякого скарбу, лише отів закопати свої пантофлі, колиж бо в намісника вже розгорівсь апетит на золото, і бідолашний

Касим мусів знов окупити свою свободу дуже грубою сумою.

В розпуці посилав він тепер свої пантофлі з усього серця до дідька, далі пішов і вкинув їх у водопровід геть далеко за містом: сим разом—думав собі—ніяка жива душа не дізнає ся вже про них. Але чортик, що доси невтомно робив йому погані пакости, зволік пантофлі просто в головну трубу водопроводу, так, що вони спинили доплив води. Доглядачі водопроводу поспішили на місце, щоб направити лихо, знайшли Касимові капцюги, занесли їх до намісника й заявили, що з них пішло все лихо. І знов властивця нещасних пантофлів запроторили в тюрму й засудили ще на більшу грошеву пеню, ніж оба попередні рази. А намісник покаравши переступ не хотів задержувати нічий власности і щиросердно віддав Касимови його коштовні пантофлі.

Касим бажаючи нарешті увільнити ся від усіх бід, яких вони наробили йому, постановив собі спалити їх. Та що вони були набрякли водою, то поклав їх на плоскім дасі свого дому, щоб висохли на сонці.

Та нещасте ще не всі свої стріли випустило на нього, а остатня, яку воно ховало доси, була найболючійша. Сусідський пес побачив пантофлі, скочив із даху свого господаря на дах скупаря, вхопив один пантофель у писк і граючи ся ним упустив його на вулицю. Проклятуший важкий пантофель упав як раз на голову вагітній жінці, що проходила по при

боду дуже
і пантофлі
і вкинув
сим ра-
дізнає ся
невтомно
пантофлі
так, що
і водо-
правити
если їх
ло все
ітофлів
більшу
А на-
ержу-
віддав

дім: перестрах і сила удару зробили те, що скалічена жінка породила дитину. Її муж подав ся з жалобою до суду, і Касима засудили на грошеву кару, вимірену відповідно до вчиненого нещастя.

Тоді він пішов до дому, приніс оба пантофлі і держачи їх у руках промовив до судії так сердито, що судія аж розсміяв ся:

— Отсе та нещасна причина всього мого лиха! Ті прокляті пантофлі довели мене до жебрацької торби. Прошу вас видати тепер такий вирок, щоби від сьогодні мене не карано більше за нещастя, яких вони — я в тому певен — іще нароблять.

Судія не міг відмовити його просьбі; та Казема дорого коштував той досвід, як то небезпечно не міняти пантофлів у пору.

Прочитавши се оповідане кожному легко буде зміркувати, де і наскільки я відбіг від нього. Поперед усього я не бажав зупиняти ся на тій дуже мілкій моралі, яку випровадив із оповідання — не знаю вже, чи арабський автор, чи його французький або німецький попередник (бож певно арабський текст тут не передано дословно, а лише коротеньким винятком). Я глянув на ту комічну історію з її трагічного боку і не вменшаючи комізму силкував ся виаести на верх її трагізм власне в психології скупаря та в устрою тої орієнтальної суспільности, серед якої відбуває ся подія. Деспотизм, підкупність урядників, безправе одиниці

виплоджує фаталістичний світогляд і нахил до містицизму. Сюди, в сей світ вірування тікає й Абу Касим, зруйнований матеріально через гру випадків, а властиво через урядове здирство. Критика фахового орієнталіста проф. Кримського зазначила, що я добре вгадав ту психологію.

І ще слівце про кінцеву фразу моєї поемки. Проф. Кримський закидає їй несуразність, бож у часах халіфів, у яких іде оповідане, годі ще говорити про Турків і тим паче про турецьких святих. Про те я лишив сю фразу, бо в ній характеризується не час події, а наше народне розуміння її: турецький святий у лашій і польській нар. приказці значить голяка, чоловік без маєтку (goły jak turecki święty). Нехай і так, що в віднесеню до Абу Касима ся фраза — анахронізм, але для нашої публіки вона добра характеризує власне те положене, в якому він спинив ся, а заразом цілій поемці дає значіне покращу: як то чоловік сходить на „ турецького святаго“.

Іван Франко.

ил до
кає й
через
здир-
проф.
в ту

поєм-
ність,
годі
ту-
у, бо
наше
за-
яка,
ету).
сима
бліки
кене,
емці
на

I.

Хто такий був Абу Касим і як виглядали його капці.

У Багдаді славнім місті,
Тому літ не сто, не двісті,
Як халіфи*) ще жили,
Був вдовець, стара катряга,
Та такий вам скупиндряга,
Що шукать по всій землі.

Хоч багатий був як рідко,
То ходив брудний як дідько,
І обдертий як жебрак :
Сороччище чорна, груба,
Ледво руб держить ся руба,
А штаниці мов райтак. **)

Лисину замісь турбана ***)
Обвивала шмата драна,
Ветха — й коліру не знать;
Плац — верета-перетика,
Шпилька з терня, пояс з лика —
Хоч у просо, шнаки гнать.

*) Халіфами звались магомеданські володарі, що були zarazом царями і головою церкви.

**) Райтак — решето з великими дірками.

***) Завій, який Араби носять на головах замісь шапки.

Звав ся дід той Абу Касим,
Був купець собі, не блазень,
Пахощами торгував.
Як помісті йшов часами,
Всякий люд за ним юрбами
Біг і дивом дивував.

Та найбільше всіх уваги
У старого скупиндряги
Його капці знай тягли :
Але капці-ж бо то, капці !
Що мабуть ще дідьчій бабці
Шлюбним обувом були.

Відки Абу Касим взяв їх,
Кілько літ уже вживав їх,
Сего не затамив сьвіт;
Знали лиш шевці багдадські,
Що ті капці чудернацькі
Латали вже з десять літ.

Що там прищіпок без міри !
Що там дратви, що там шкіри
Шевські руки уплели !
Десять раз підшви клали,
До старих нові шпиляли,
Щоб міцнішії були.

А під десять шкір тих, братку,
Абу Касим на остатку
Цьвяхів густо сам набив,
Тай то цьвяхів з головками,
Мов цибулі з чесниками, —
На уряд коваль зробив.

Та один лиш Абу Касим
Вчувши се аж скочив разом
Мов підріс і просвітлів.
„Пахощі, та й то хороші!
Продають за песі гроші!
Коб на час я долетів”!

І вже сапа і вже фука,
Шкандибає і штильгука
В Бен Омаровий базар...
Тут спіткне ся, тут офукнесь,
О прохожих лобом стукнесь,
А біжить мов на пожар.

Прибігає — не витаєсь,
Тільки про товар питаєсь
Та розвідує ціну.
В тім Офар до него сходить
І на бік його відводить
На хвилиночку одну.

„Друже любий, Абу Касим!
Бачиш, що за горе разом
Впало наче з неба грім
На мій дім! Та їй же Богу,
Най зломаю зараз ногу,
Як я сам що винен в тім!

„Знаєш сам — купець я чесний,
Але трафивсь друг облесний,
Я за него заручив;
Вчора мав він довг сплатити, —
Ну, і втік! І ось гляди ти,
В що мене він затащив!

„Друже любий, Абу Касим!
Поратуй мене сим разом!
Словечко одно скажи,
Що сплатиш сей довг за мене!
А то горенько нужденне
Жде мене в тюрмі, в вежи!

„Та самому б ще терпіти
Пів біди! А жінка, діти!
Адже все спліндрують тут!
Так що нам хоч зараз гинуть,
Хоч із моста в воду плигнуть...
Сяк чи так — нам всім капут”.

Та не зрушив скупиндрягу!
Замість взяти на розвагу
Його просьбу, його плач,
Він промовив: „Кумцю любий!
Я? Тебе спасать від згуби?
Чи ж то я такий богач?”

І лишивши Бен Омара,
Він спішить, де возьних хмара
Ліцитацію вела,
І рожевого олійку
Величезною сулійки*)
Власне на продаж внесла.

Сей олій зі Шірасу**) просто
Варт був певно п'ястрів***) зо-сто, —

*) Сулія — велика фляшка, бутля.

**) Шірас — головне місто Персії, славне своїми рожами, з яких
видобувають дорогоцінний олійок.

***) Пястр — арабська монета, трохи менша від нашого гульдена.

Та ніхто не купував :
Абу Касим скупарисько
Безсумлінно всю бутлисько
За три п'ястри сторгував.

Дав три п'ястри, в міх бутлище,
Та домів коби чим швидше, —
Наче з краденим летить.
А Омар зітхнув тай шепче:
„Бог тобі за добре серце
Ще й з процентом заплащать !“

ІЕНХ

ена.

III.

Як Абу-Касим перший раз позбув ся своїх капців.

От таке добро здобувши,
Про товариша забувши,
Абу Касим страх зрадів.
Щоб всі бачили, що справив,
Цінну бутлю він поставив
У вікні, де сам сидів.

Сам він взяв ся міркувати,
Як би відпразникувати
Славний сей здобуток свій?
Дать на Боже? Учту справить?
Ні, про се й не думав навіть.
„В лазню я піду як стій!“

Дім як слід поамикавши,
І за пояс ключ заткавши,
В лазню почалавав він.
Тут за вступ прийшлося платити, —
Плюнув, буркнув щось сердитий,
Мов би гризти мусів хрін.

В лазні служба вже пильнує:
Той у него капці ззує,
Сей знімає драгий плащ,
Третій ноги натирає,
Той щось в крижах направляє,
Аж хруснув у спині хрящ.

капців.

Поки там служебні руки
Скупаря беруть на муки,
Мажуть, правлять, місять, труть,
Аж підходить звільна к ньому
Друг один — чи то скупому
Він таким здавав ся бутъ.

Привитались, розмовляють,
Сее-тее споминають.

Далі друг сьміяється став:
„Абу Касим, любий друже,
Тії капці — час вже дуже,
Щоб ти иньші капці мав !

„Глянь! Сеж дійснії почвари !
Їм нема в Багдаді пари:
Кльоци шкіряні якісь !
Ти-ж бо чоловік маючий, —
Справ собі як слід папучі,
В кандалах отих не лізь !“

„Правда, друже !“ — Касим каже. —
Я вже й сам нераз, а якже,
Про те думав, як на гріх:
Але, знаєш людську вдачу !
Як старі ті капці бачу,
То мені щось жалко їх,

„Так уже я з нини зжив ся !
А як добре придивив ся:
Таж вони ще добрі скрізь !
Щож, їх дурно викидати,
А нові купувати ?
Се-ж нерозум ! Бога бійсь !“

Поки так балакав Касим,
Аж до лазні входить разом
Пан багдадський судія.
Кинулись до него слуги:
Сей роззув, турбан зняв другий..
„Я натру! Обмию я!“

Абу Касим аж озлив ся
І з під лоба подивив ся
На лизунство „подлих“ слуг,
Тай пішов у лазню живо,
А за ним глядів жартливо
Той його ніби-то друг...

Був там довго чи коротко,
Паривсь гірко чи солодко,
Сее вже не наша річ,
Доста, що суддя ще в ванні
Кляв на слуги окаянні,
Як наш Касим вийшов пріч.

Вийшов з лазні, одягаєсь...
А де капці? Оглядаєсь,
Але капців ні сліду!
А на місці їх блискучі
Ще новісінькі папучі
Хтось поклав як на біду.

Абу Касим усьміхнув ся.
„Хитрий друг мій! Як звинув ся!
Сам немов мене ганьбив,
Та заким я вимивсь в парні,
Він взяв капці незугарні,
А папучі ті купив.“

Так то хитро Абу Касим
Виміркував серцем ласим
І повірив в догад свій!
Швидко вдяг свої онучі
І обув нові папучі,
З лазні драла дав як стій.

Та хоч дав він з лазні драла,
В слід за ним біда вже гнала,
Мов за жертвою змिया!
Ось чортів спімнувши копу,
Виліз наче рак з окропу
З лазні сам пан судия.

Вийшов з лазні, одягаєсь...
Де папучі? Оглядаєсь,
А папучів ні сліду!
Замість них для осолоди
Два капчиська мор колоди
Хтось поклав як на біду.

Пан суддя був дуже строгий,
Наробив як стій тривоги:
„Хто мої папучі вкрав?
Хто для насьміху й наруги
Сі проклятії каццюги
Замість моїх тут поклав?“

Страх і трепет по всій лазні!
Шепти, мови невиразні...
Далі скрикнули всі враз:
„Ах, се-ж Касимові капці!
Певно, тряєтя його бабці,
Він же й обікрав тут вас!“

Зараз хопивши палюги
В здогін скочили два слуги.
Абу Касим і не снів,
Що за ним біда йде спішно!
Він в нових капучах втішно
Вже до дому доходив.

А в тім крики його гадку
Перервали: „Дядьку, дядьку,
Зупиніть ся! Стійте, гов!“
Став мій Касим, озираєсь, —
Се хлоп з лазні наближаєсь,
Весь задиханий прийшов.

„Дядьку Касим, Аллах з вами!
А там в лазні пан за вами,
Пан якийсь знатний питає.
Конче хоче вас пізнати.
Се мабуть купець багатий,
Бо нас двох по вас післав.“

Абу Касим здивував ся,
Веселенький поспішав ся,
Думав добрий зиск найти.
В лазні він вступа пороги,
Коли бач, суддя тут строгий
Як гук скрикне: „А, се ти!“

Ти се, дрантавий злодюго!
Гей, візьміть, звяжіте туго
І в тюрму його запріть!
І здійміть мої папучі,
А капчиська ті вонючі
До карку йому вчепіть!“

Тут мав лазню Абу Касим
Не пішло йому се плазом,
Що приятель жарт зробив.
Що вже плакав і кланяв ся,
Толкував ся і звиняв ся, —
Пан суддя трохи не бив.

Мусів Касим на остатку
Пястрів видобуть десятку
І судді віткнуть в кулак,
Щоб минути злої лазні.
Так то змитий з тої лазні
Видобув ся неборак.

IV.

Мокра меланхолія Абу Касима. Він кидає свої капці
в ріку Тігрис, та вони по злодійськи нічною порою
вертають до него назад.

Абу Касим страх нещасний
Повернув у дім свій власний,
А вернувши розридавсь.
Він скунар був, не злодюга, —
Аж тут ось яка наруга
Впала, що й не спамятавсь.

„Боже! — крикнув він крізь сльози, —
Чиж то я коли де в лози
Крадене добро таскав?

Чи в каварнях крав турбани ?
Чи по лазнях я кармани
Людській ревідував?

„Чи з злодіями я шляв ся,
До комори добирав ся,
З стайні коні виводив?
Чи то я підніс правицю
На халіфову скарбницю?
Чи везіру*) догодив?

„Будь я не купець, а віхоть,
Як чужого хоть, за ніхоть
До моїх прилипло рук!
Щож судді я тому вдіяв,
Що мене він позлодіяв
І здер з мене гроший гук!

„Боже, знаеш в своїй власти,
Чи хоч думку мав я вкрати
Ті папучі навесні!
Я-ж не ткнув ся б їх, як живо,
Коб не жарт, що так злосливо
Хитрий друг удрав мені!

„Ах, та вже тепер я бачу,
Що мою поцгиву вдачу
Тії капці в гріх ввели !
Я бажав папучі мати, —
Мусів се мій друг пізнати,
Щоб ын висів на гили!

*) Везір — високий урядник державний.

„Я бажав в нових ходити. —
Грошей жаль було купити,
Пристрастила ся душа
До отсих кайданів клятих!
Через них прийшлось віддати
Купу ось яку гроша!

„Кляті капці! Засліпили
Ви мене зовсім в тій хвили,
Душу спутали мою!
Ви мене вели до згуби!
Так за те я чорту в зуби
В сій хвилині вас даю!“

В тім настрою страх понурім
Він за вуха капці шнуром
Міцно враз оба звязав,
Взяв на плечі мов колоду
І над річки Тігра воду
В тихих думах поманджав.

Не далеко мав манджати:
Близько від його кімнати
Бистрий Тігрис шумно плив.
Абу Касим над рікою
Став і ось перед собою
Свої капці положив.

„Капці, — мовив він, — невдячні!
Ви забули, необачні,
Як я вас любив, беріг!
Як я звільна в вас чалапав,
Кілько сот разів вас латав,
Підбивав, скріплював як міг!

„А про те ви, капці кляті,
Замість вдяки, благодаті,
Довели мя до біди!
Ось вам від старого друга
Замість вдяки таж наруга:
Йдїть до біса до води!“

І каміня в них наклавши,
Шнуром добре завязавши
Розмахав і бух в ріку!
А вертаючи до дому
Тішивсь, що собі самому
Пімсту видумав таку.

Ой, так, так! Собі самому!
Бо коли вернув до дому
І про капці ні ду-ду,
Злая доля на готові
Тії капці стофунтові
Мала на його біду.

Ось три дни собі минули.
Нічю рибакі тягнули
Невід в Тігрисі по дні.
Як тягнули, так тягнули,
Раптом щось тяжке почувли.
Мов колоду у матні.

„Бачність! Рибазнать велика!“
Крикнув невода владика, —
„Затягай до беріжка!
Живо, братці! Осторожно,
Бо її сполошить можно!
Алеж бестія тяжка!“

Стогнуть рибаки, працюють,
Знай до берега прямцюють.
Аж ось раптом: пррр, та гов!
Запалась матня в колоду!
Щоб відпять, владика в воду
Мусів бовтнуть стрімголов.

Довго шпортався там та нипав.
Виліз — ледво-ледво хлипав.
Хлопці невід потягли,
Ще тяжкий! Ну, Богу храла!
Значить риба не пропала!
Страх цікаві всі були.

Витягають: що за дідько!
Риби ні хвоста не видко!
Діри у матні кругом,
А на споді для вигоди
Два капчиська мов колоди
Та ще й з кам'яним нутром!

Став владика тай журить ся,
Проклинає аж курить ся:
„Щоб йому тристенний біс,
Тому вражому падлюці,
Що ті дідьчії папучі
Нам в найкращий вир заніс!“

Аж один рибак погляне,
Тай говорить: „Пане, пане!
Чиж не знаєте ви їх?
Сеж, — тристенний його бабці! —
Абу Касимові капці!
Він собі з нас робить сьміх!“

„Так?“ — владика лютый крикнув,
Капці з невода він смикнув
І нічого не сказав:
Взяв на плечі мов колоду,
І прискорюючи ходу
Вулицею поманджав.

Не далеко мав манджати:
Зупинив ся просто хати,
Де наш Абу Касим жив;
Там, щоб хвильку відітхнути
І довкола позирнути,
На землі їх положив.

Пусто скрізь було в тій хвили.
Тож він розмахав що сили
Капцями тай бух в вікно!
Сам на річку скочив живо,
Та знай шепче: „Маеш пиво!
Маеш! Все мені одно!“

икнув,

V.

Рожево-пахуче пробудженє Абу Касима, гіркий плач
його і рішенє -- спалити капці у огни.

Не злякавсь так Йона того,
Як його з човна сухого
В морську кинули глублинь;
Не в таке впав остовпіне
Беда, як мертве каміне
Прорекло йому: Амінь; *)

Не такий Филістимлянів
Страх напав, як стовп тої грянув.
Що звалив сліпий Самсон, —
Як злякав ся Абу Касим,
Коли брязком-стуком разом
Вдарило йому на сон.

„Боже правий! Боже правий!
Чи то сон такий лукавий,
Чи кругом валить ся сьвіт?“
Так прокинувшись бурчав він,
Сонні очі протирав він,
Щоб довкола поглядіть.

*) Беда, знаменитий англійський письменник і проповідник
IX віку осліп на старість, та проте ходив проповідати від села до
села. Раз збиточник-провідник завів його між каміне; Беда вигу-
лював огнисту проповідь, після якої каміне крикнуло: Амінь.

Поглядає — горе! горе!
У покою наче море
Запахуце розлилось,
А в тім морі серед хати
Мов остров якийсь заклятий
Бовваніє чорне щось.

Чи то казка? Чи то снить ся?
Щоб зовсім потверезить ся,
Він потяг себе за ніс.
„Ні, не сплю! І ось вже дніє.
Та який се холод віє
Крізь віконце? Що за біс?“

Він зриваєсь, з ліжка сходить,
По тім морі босо бродить
По самісіньки кістки;
Раптом скрикнув мов безумний,
Впав на ліжку, мов до трумни —
Зрозумів усі звістки.

Він пізнав те чорне диво,
Що близь ліжка горділиво
У олійку розляглось:
Не остров се в океані,
Його капці окаянні
Повернули к нему ось.

Як пізнав їх дід нещасний,
То йому відразу ясний
Став весь звязок загадок:
Шибя збита, бутля збита,
І та річка скрізь розлита —
Весь покій в олійку мек!

„Боже! За щож стілько кари?
У підлозі всюди шпари,
Весь олійок пропаде!“
Скрикнув Касим, серед хати
Скочив, щоб олій збирати —
Але де збирати, де?

Поки там найшов боклагу,
Вже старого скупиндрягу
Кара повна досягла:
Весь олійок втік у шпари,
Окрім запашної пари
Дошка голая була.

Став наш Касим, страту баче,
І сердечне, ревне плаче,
Бороду на собі рве;
Кілько раз на капці гляне,
Їх клине, що духу стане,
А лютве, аж реве.

„Капці, капці, каро божа!
Що за демон з Тігру ложа,
З дна річного вас добув?
На мою тяжку руїну
В нещасливу годину
У вікно мені шпурнув!

„Чом не довершив вже злоби
І мені вас, до хоґоби,
Не шпурнув на лоб старий,
Щоб я світа більш не бачив,
І не кляв і не собачив
З горя так, що Боже крий!

„Щож я буду бідний діяв?
Всі надії, бач, розвіяв
Лютий ворог в один мах!
Через капці проклятуці
Наробив з олійку гуці,
Сотню пястрів виссав прах!

„Капці, капці, бузувіри!
До якоїж ви ще міри
Дійдете в завзяту злім?
Краще б кров мою ви пили,
А ніж бутлю сю розбили!
Щоб розбив вас божий грім!“

Але капці серед хата
Розлягли ся як маґнати —
Чорні, мокрі та важкі, —
Вид їх бридкий, безугарний,
Та за тее запах гарний,
Бо в олійку по пражжи!

Вид сей — Касимова скрута.
Піднімалась злоба люта.
В його серці против них.
„Сгійте, кляті шлапацюги!
За всі шкоди і наруги
Я на вас пімщу ся в миг!

„Моїх рук ви не втечете,
Марно, гидко пропадете,
Як собаки навісні!
Як Жидів тих кровопійців,
Єретиків-боговбійців!“
Я спалю вас у огні!“

Сю завзяту постанову
Й гріпную її основу
Абу Касим проскрипів,
Потім капці взяв за чуби,
Щоб задвигать їх до груби,
Та враз став, мов остовпів.

„Мокрі, кляті! Що робити?
Як же їх мені спалити?
Адже треба сяжень дров,
Поки шкіра ся розмокла
Висхне — щоб тут нагле здохла!
Значить, кошт і страта знов!

„Винесу хиба на кришу,
Там на пару день їх лигу,
Най собі на сонці схнуть,
А тоді на славу божу
Дідьче се насіне вложу
У огонь — тай к чорту в путь!“

Так собі розміркувавши
І на палку капці взявши
Касим їх на дах поніс.
Верг там, та не бачив того,
Як сьміявсь і кпив ся з нього
Злий збиточник, клятий біс.

†

VI.

Собачі горці на дасі і їх сумні наслідки в низу. А[т]
плати, Абу Касиме!

У Вагдаді славним місті
Є вулиць не сто, не двісті,
А круті всі та вузкі;
А при них доми маленькі,
Наче при пеньку підпеньки,
А дахи на всіх плоскі.

Наче скрині ті біленькі,
Двері, вікна все маленькі,
Тягнуть ся доми ті в ряд,
Всі до вулиці плечима,
Кожий зиркає очима
На подвіре та у сад.

Днем народ в домах дрімає,
Доки спека донимає,
Бо там спека що аж страх;
А коли повечеріє,
З Тігра холодом повіє,
Люд гуляє — по дахах.

Там дахи те, що в нас сквери:
Супочивок і спацери
І сусідський розговор;
Щоб свіженьким подихнути
І на народ позирнути
Всяк спішить на дах, на двір.

низу. А҃ти

Днем, коли пани дрімають,
По дахах лиш пси гуляють,
Як у нас по вулицях;
Там для них простору много
Не значить їм се нічого
Скочити з даху на дах.

Там то скоки, там то псоти
Виправляють пси і коти,
Перегони та борні,
Гавкають немов на ловах,
Мявкають на всяких мовах,
То гризуть ся мов дурні.

Гарна річ є жарт дитинний,
Та не кождей жарт — невинний,
Не однако кождей варт:
Хлоп жартує — зареочеш,
Пан жартує — плакати хочеш, —
Та найгірший песій жарт.

Здибали ось пси-Багдадці
Абу Касимові капці,
Що там сохли на дасі:
Всі над ними поставали,
Головами знай кивали,
Мов над карпом у вісві.

Поставали тай не знають,
Що з тим зьвірем діять мають,
Далі гаркли: дзяв, дзяв, дзяв!
Зьвір сидить, немов колода.
Пси міркують: ось пригода!
Вже один за вухо взяв.

Гаркнув, тягне — годі рушить !
Ба вже другий зуби сушить,
Капця торгає за ніс.
Тут і иньші скоком, скоком,
Хто встиг просто, а хто боком—
Гей до капців, щоб їм біс!

Гавкають на всякі гласи,
Рвуть за вуха, на обцаси,
Відривають прищіпки,
Торгають куди попало,
Та всего ще їм за мало, —
Розігрались залюбки.

Два, три разом їх чіпають,
Капці в гору піднімають,
Тягнуть, котять, волочуть:
Сей упаде, той прискоче,
Сей гаркоче, той дзявкоче, —
Затягли їх в самий кут.

Та хоч тут їх дотащили,
То в спокою не лишили, —
Міри песій жарт не зна !
Далі рвали і гарчали,
Піднімали і тручали,
Наче пер їх Сотона.

Раптом зойкнув псисько з жаху,
Як тяжезні капці з маху
Гримнули з ним враз у низ.
Иньші пси мов змиті стали,
В низ хвости всі попускали,
Потім мовчки розійшлись.

Так злочинець, зло зробивши,
Утікає, хвіст стуливши,
Геть у гори та ліси.
Слухайтеж, яку провину
В нещасливу годину
З капцями зробили пси!

По при Касимів домище,
Тиснучись к стіні чим ближче,
Щоб не впасти де під віз,
Власне сею годиною
Йшла бабуся з дитиною, —
Видно біс її надніс.

Стала баба просто рога,
Задивила ся небога,
Як счепились два вози:
Коні шарпають та рвуть ся,
Візники трохи не бють ся,
А пани кричать: вези !

Стала баба, всьміхаєть ся,
Щось їм радить збираєть ся,
А дитя держить в руках.
В тім гар-гар, гур-гур почулось,
Щось страшне таке метнулось,
Мов увесь звалив ся дах.

Зглянутись не встигла баба, —
Вже кіхтяста песь лаба
Шкряб її через лице !
Передерла мов драбину, —
Баба кинула дитину
Та й кричить: „Ой, щож отсе ?“

На дитину-ж ту нещасну
Впали капці рівночасно,
Мов із неба лютий грім:
По головці як дістало,
То лиш дрібку запищало,
Тай уже було по нїм.

Тут вже гвалт і крик зробив ся!
Перед домом люд стовпив ся,
Всі кричать, мов на живїт.
Баба кров з лица втирає,
Мов безумно знай питає:
„Що се, чи валить ся сьвіт?“

Та дитя як мертве вздрїла,
То страшенно заревїла:
„Ой ягідочко моя!
Моя внучечко єдина!
Щож без тебе, сиротина,
Та почну на сьвіті я?“

Люде слухають, зітхають.
„Що тут стало ся?“ питають.
„Хто се, як дитину вбив?“
Та як капці уґледїли,
В один голос заревїли:
„Ось він! Ось хто се зробив!

„Га, сеж Касимові капці
Вбили внучечку тій бабці,
Ще й самїй роздерли твар!
Абу Касим! Гей, чи чуєш?
Капців своїх так пильнуєш?
Де він, клятий той скупар?“

Абу Касим наш вужденний
Вчувши галас той страшенний,
Весь поблід і помертвів,
Весь затряс ся мов трепета,
Бо вже чує, що в тенета
Біс його зловити вспів.

Вийшов, мов на суд злочинець.
Гнеть якийсь там челядинець
Здоровенний, аж горить,
Хап його за руку живо:
„Ось де пане, ось те пиво,
Що ви вспіли наварить!“

І притяг його до баби,
Абу Касимові лаби
Її кровю обмазав.
„Бачте! Бачте кров невинну!“
Потім вбитую дитину
В руки Касиму поклав.

„Нате, пане, понесіте!
Або хоч собі зваріте!
Саме добре у окріп!
Певно сего ви бажали,
Як ті капці заставляли,
Мов на вовка в лісі сліп“.) *)

„Ганьба! Ганьба!—крикнув разом
Тлум весь — ганьба, Абу Касим,
Що забулись ви аж так:
Баб та діти розбивати!
Бо на щож би пакувати
В капці стільки каміняк?

*) Сліп — прилад до вбивання великих звірів, зроблений на подобу мишачої пастки.

„Людоїде з серцем драба! —
Скрикнула кровава баба —
Ти не думай се собі,
Що свою тяженьку рану,
Свою внучечку кохану
Подарую я тобі.

„Люде добрі! Присьвідчіте!
І зо мною враз ведіте
До судді його, як стій!
Всяк щоб знав його провину,
Най він сам несе дитину,
Капці ж двом тра взять на кій!”

Абу Касим як заклятий
Слова ще не вспів сказати,
Спам'ятати ся не міг,
Як усе те. мов невольна
Візія якась пекольна
Так його і збило з ніг.

Весь він кровю обагрений,
Мов розбійник навіжений,
А мертве дитя в руці,
А при нїм кровава баба,
Перед ним два крепких драба
Носять капці на дрюці.

А довкола тлум-громада!
Оттака чудна парада
Вулицями потяглась.
Круки знай гудуть завзяті;
При судейській ось палаті
Вся ота юрба зляглась.

Пан суддя вже жде на ганку.
„Абу Касим! А, коханку!
Ми знайомі вже мабуть.
Ну-ко, що ти вдрав нового,
Що людей привів так много?
Що се так вони ревуть?”

Довгу хвилю се тривало,
Напотів суддя немало,
Поки розпитав як слід,
Хто й яку зробив провину,
Хто і як убив дитину,
І роздряпав бабі вид.

Та судді хоч ясно стало,
Що було в тім ділі мало
Абу Касима вини,
Та вже мав на него пік він,
І для того так орік він:
„Поелику капцани,

„Що зробили всю ту страшність
Абу Касимова власність,
І її повинен він
Пильнувати, зберігати, —
То й одвіт повинен дати
За дитини сеї скін.

„Поеликуж ся дитина —
Баби внучечка єдина,
Вся надія її дому,
То крім кари за убійство
Має Касим се злодійство
Відплатити по закону.

„Мусить з нею подружитись,
На нове дитя розжитись,
Щоб її не вигас рід.
А за кару п'ястрів двісті,
Других двісті тій невісті
За каліцтво дати слід“.

Так премудро розсудивши,
Двісті п'ястрів получивши
Пан суддя потяг домів, —
Касим же, мов громом вбитий
Став, не знає що робити, —
Остовпів і занімів.

VII.

**Як Абу Касим поспекав ся останної любови і який скарб
закопав у кочи.**

Я не знаю, як там тому,
У кого в розпалі злomu
Кат всю шкіру з тіла здер;
Та здаеть ся менше-більше:
Ані ліпше ані гірше
Касим чув себе тепер.

Він стояв мов остовпілий,
На лиці мов крейда білий,
Радше жовтий наче віск;
В голові його мішалось,
Серце в груди знай стискалось,
В ухах чув ся шум і тріск.

Далі шепнув: „Боже, Боже!
Що то людська злоба може!
Бий вас божий грім усіх!
Я знесу ті всі руганя,
Чень вас ще мої зітханя
Здують мов ковальський міх!“

Так побожно він зітхнувши,
Вид турбаном завинувши
Скулив ся, щоб геть іти;
Та в тій хвилі руки штири
З двох боків його вчепили;
„Гей, кудиж то справивсь ти?“

Абу Касим аж здрігнув ся,
Зупинив ся, озирнув ся, —
Бачить, се поліціянт.
Він держить його за поли,
Тай кричить: „А гов! Поволи!
Пане, ось де е наш фант!”

„Що за фант?” — Ну, ваші капці.
Пане, ми не голодранці,
Ми не ласі на чуже!
Ось вони, ще й на дрючині:
Нате вам їх! В тій хвилині
Забирайтесь з ними вже !”

Весь народ зареготав ся.
Абу Касим не змагав ся,
Капці на коркоші впер,
Тай махає — та поволи!
Знов щось сів його за поли
Тай кричить: „Щож я тепер?”

Знов оглянувся Абу Касим,
Тай аж весь здрігнув ся разом,
Мов в кропиву голий сів:
Се ж та баба, що з за неї
Він зазнав біди сієї, —
Щоб її де вовк іззів!

Вся розпатлана і боса
І будна і кривоноса;
В роті чорні зуби два,
Руки мов граблі худії,
Щоки мов та грязь сідії,
А голосить мов сова.

От така то краля мила
Абу Касима вчепила
Наче грішну душу кат:
З ним під руку забираєсь,
Примиляєсь усьміхаєсь,
Мов він муж її чи брат.

і.

„Абу Касимцю, мій друже!
Не смутись мені так дуже!
Вид свій милий рєзпогодь!
Вжеж тобі за всі ті страти
Скарб великий і богатий
В мні отсе дає Господь.

„Ах, я так тебе кохаю!
Все віддам тобі що маю,
Всю себе тобі віддам.
Ох, як рада я безмірно!
Лиш мені би ти вірно,
Рай правдивий буде нам!”

Абу Касим тое вчувши
Та хребет в дугу зігнувши
Силкував ся утекти,
Та бабиця не пускає,
Його к собі притискає,
Тай говорить: „Що ж се ти?

„По що так мене волочеш?
Чи втекти від мене хочеш?
Чи забув, як випав суд?
Коли любиш, люби дуже,
А не любиш, не жартуй же,
Сплату дай мені ось тут!”

Щоб від баби відчепитись,
Мусів Касим знов поритись
В своїм чересі як стій:
Триста п'ястрів добуває
Важко стогне і зітхає
І дає і мовить їй:

„Бий тебе суха коцюба,
Ти красавице беззуба!
На отсе та подавись!
На добро мое, натіш ся!
Шнур купи собі й повісь^{ся},
Лиш від мене відчепись!”

Баба гроші загорнула,
Та на Касима зирнула,
Мов її він батька вбив.
„Ти без серця! Що монети!
Та чи справді-ж так мене ти
Ані раз не полюбив?”

Люд регочесь, рака лазить,
Абу Касим тільки й пазить,
Щоб від баби драла дась.
Сплюнув люто, відвернув ся,
Між юрбою протиснув ся
Тай попер куди видать.

Біг отак, не зупиняв ся,
І назад не обертав ся,
Бо мороз дер по хребті;
Аж до дому причвалавши,
Двері всі позамикавши
Відітхнув у самоті.

Відітхнувши, відсалнувши
І на на капці позирнувши
Мало знов він не здурів:
Бачилось йому в тій хвили,
Що вони йому грозили:
„Впадеш через нас у рів!”

Абу Касиму аж тісно,
В животі зробилось млісно,
В лівім вусі дзінь-дзінь-дзінь!
Рогом очи витріщає,
І на капці поглядає,
І тремтить увесь мов тїнь.

Далі каже: „Боже правий!
Певно дух якийсь лукавий
В тіі капці увійшов!
Вже-ж я певно бідний згину!
В нещасливую годину
З ним собі я в спір зайшов!

„Що-ж мені тепер робити?
Сего ворога не вбити
Ні прогнати патиюком.
Злого духа не підкупиш,
Ані иншим не відступиш,
Ні не кинеш геть тайком!

„Та стривайте! Маю раду!
Чейже в більший гріх не впаду,
А побудусь може зла!
В тіі капці з добра-дива
Певно пакісна, злослива,
Грішная душа вїйшла.

„Відбуває тут покуту
І ма мене пізьму люту
Певно мусить мати за те,
Що зад нею збиткував ся,
А її не здогадав ся
В місце схоронить сьвяте!

„Аджеж кажуть мудрі люде,
Що душі такій не буде
Супокою хоч пропадь,
Поки хто її востанки
Із молитвою до ямки
Здогадаєсь закопать.

„Грішна душечко покутна!
Ох, даруй що баламутна
Мисль моя, мов то дитя,
Доси вперто так блудила
І тебе не нарядила
До спокійного бутя!

„Та тепер свій гріх пізнавши,
Стільки кар за него взявши,
Я мов брат, мов рідний твій
Ще сю нічку з молитвами
В затишку тебе до ями
Схороню на супокій!“

Хто-б побачив, як наш Касим
У побожність вдаривсь разом,
Як над капцями прикляк,
Як молив ся, в груди бив ся,
Охав, на землі стелив ся,
Рік би: Стік ся неборак!

Е, та добре нам судити,
Як так з боку все слідити!
А стрібуй гіркої пить,
Та весь сьвіт тобі затьмить ся,
І здуріти не дивниця:
Будеш капці хоронить!

Так до ночі промоливсь
І водою окропившись
Абу Касим заступ взяв,
Капці завязав в мішице
І на близьке кладовище
Серед ночі почвалав.

Там довкола озирнувшись,
Коло муру в лук зігнувшись
Став глибоку яму рить,
Потім капці в ню вложивши
І присипавши й прикривши
Помоливсь і щез у мить.

VIII.

Слухи про чарівника і Абу Касимова руїна.

Всюди темно, тихо, глухо.
Напружає око й ухо
Абу Касим всяку мить,
Та дарма! Мов у могилі!
Незвичайного не в силі
Нічогісінько зловить.

Та зла доля хоч незрима,
Знай очима злобно блима
І слідить за ним, слідить!
Лист шелесне, гилька хрусне,
Пес загавка, фіртка лусне —
Абу Касим знай тремтить.

Вбіг до дому, за хвилину
Вліз у ліжку під перину,
Богу дякує, що так
Все пішло йому щасливо, —
Та зла доля, хоч лїниво,
Все повзе за ним як рак.

Як се так вона зновила,
І кому найперш відкрила —
Се втопила в пїтьмі ніч:
Та досить, що до схід сонця
Від віконця до віконця
Бігла ся кумедна річ:

Вартовий сказав Селіму,
А селім знов Ібрагіму,
А від сего чув Ахмет,
Від Ахмета дід та баба,
А від сих ціла громада
Сеї нечуваний предмет;

Сеї ночі в пізну добу
Край халіфового гробу
Хтось стогнав і землю рив,
Щось шептав і щось мурликав,
Знать нечистих духів кликав,
Потім скарб у землю скрив.

Мусів бути скарб здоровий,
Бо мішище двокірцьовий!
Як він там його заніс?
Певно не о власній силі,
А заніс і при могилі
Закопав нараяв біс.

Скарб у землю закопавши,
Притоптавши й приплекавши
Він те місце так заляв —
Стражник чув на власні вуха —
Щоб від разу впав без духа,
Хто б копать там почзнав.

Вдравши вчинок сей поганий
Чародій той окаянний
Знявсь у гору наче птах
І через паркан лиш фуркнув, —
Вжеж то біс його так штуркнув!
Аж згадати тее — страх!

Ну, та стражник не таківський!
Вчинок бачучи дідківський,
Хоч зимниця ним трясла,
За чарівником тим адським
Повз по вулицям багдадським
Геть аж до його житла.

Ледво рано зазоріло,
Донесло ся вже се діло
До багдадського судді;
То суддя від тої мови
Схопивсь наче лев на лови,
Го, го, го! Вжеж будь біді!

Чисто вмившись, помолившись,
Поснідавши тай убравшись
Мовив він до посіпак:
„Зараз кличте вартового!
Чародія нам ось того
Нині треба ще на гак!“

Як для зла, то вартового
І шукать не треба довго —
Він і сам десь близько ждав;
Пан суддя вже в уніформі,
З вартовим по всякій формі
Протокол як стій списав.

„А тепер гляди, небоже!
Докінчить се діло гоже —
Твій найперший заповіт!
Правду своїх слів докажеш,
Як нам зараз же покажеш
Чародія того слід!“

Пан суддя в одну хвилину
Вдяг турбан на головину,
Посіпак узяв сім пар —
І готов був до походу
Хоч в огонь, а хоч у воду,
Мов козак той на Татар.

Рушив похід вулицями,
Та не просто, манівцями,
І що хвилі ріс, міцнів,
Бо що крок юрба цікава,
Чуючи яка се справа,
Пристає до них з боків.

За малої пів години
Натовп люду незлічимий
Гоготів неначе грим,
Вулицями плив, як слиж вивсь,
Аж нараз спинивсь і стижбивсь
Там де Касимів був дім.

Вартовий сказав: „Ось тут він!“
Пан суддя сказав: „Мабуть він
Ще не вилетів, ще спить.
Ну-ко живо, як найтихше
З всіх боків отсю хатище
Щільно треба обступить!“

Люде хату обступили,
Та гармідер учинили,
Шум такий і гук і рев,
Що збудив ся Абу Касим,
До вікна підскочив разом:
Зловлений, мов в сіти лев!

Ще не знає, що за штука,
Вже суддя у двері стука:
„В імя права! Відчиніть!”
А народ реве та кличе:
„Де ти, клятий чарівниче?
В комин на мітлі не їдь!”

Абу Касим відчиняє,
Весь тремтить і сам не знає,
Чи живим він, чи мертвий.
Пан суддя від разу к ньому:
„Ти господар сего дому?
Бе, ми знаємось, старий!”

Тут всі люде мов здуріли.
Засьміялись, заревіли:
„Абу Касим! Чарівник!
Он хто зорі краде з неба!
Он кого спалити треба!
Стережіть, щоб нам не зник!”

„Люде добрі“ — мовить Касим...
Та суддя як крикне разом:
„Стій! Ні слова! Ні мур-мур!
Хлопці, гей! для остороги
Разом в него руки й ноги
На один звяжіте шнур!”

Абу Касима що сили
У обарінок скрутили,
Положили на поміст, —
От тоді суддя сідає
І допроси починає.
Що то Касим відповість?

„Як зовеш ся?” — „Абу Касим.”
„Чим жиєш ти?” — „Хлібом мясом”
„Люде, чуєте? Влюзнить!
Хліб та мясо він вживає,
Ласки ж божої не знає,
Що живими нас держить!”

„Маєш нам тепер сказати,
Як не хочеш, щоб у пяти
Ми пекли тебе огнем,
Що за чар в ночі ти діяв,
Де й яке ти лихо сїяв?
Говори, бо ми почнем!”

„Люде добрі, — стогне Касим,
Хоч печить, хоч бийте плазом,
В чарах несвідомий я!
Капці, капці ті прокляті,
Що хотів я поховати, —
Ось уся вина моя!”

„Що брехуне ти проклятий?
Капці хтів ти поховати?
Чи здурів, чи дуриш нас?
Зараз все признай для суду,
Бо як ні, то зараз буду
З шкіри у тебе дерти пас!”

Бідний Касим стогне, оха,
Заикаєсь та по троха,
Путаючись в купі слів,
Хоч безладно та нескладно,
Та тим більш для всіх принадно
Свое горе розповів.

Та чим бідьш він плакати хоче,
Тим сильнійше люд регоче,
Аж тримаєсь за боки;
Лиш суддя мов чорна хмара:
„Брехо, жде на тебе кара
Справедливої руки !

„Хоч ти крутиш і циганиш
Але нас не отуманиш !
Ну-ко, зараз нас провадь,
Де ті капці поховав ти !
Та як в тім не буде правди, —
Будеш тяжко відбувать !“

Тут зайшла маленька хрія:
Як старого чародія
Аж до цвинтаря дігнуть?
Чи йому розпутать ноги,
Чи тягнути край дороги,
Чи для него віз нанять?

Бачте, вірять мусульмане,
Що як лиш на землю стане
Чарівник, то дідьчих сил
Набереть ся, напоганить,
Всіх одурить, отуманить,
Щезне, полетить без крил.

Та не те найшла ся рада.
„В міх його!“ кричить громада.
Вперли Касима в мішок,
Завязали чуб до речі,
Два драби взяли на плечі
Прссиливши на дрючок.

Як колись із Галааду
Добрий кетях винограду
Два Жидове взявшись врас
На дрючку несли під гору
До жидівського табору
До Мойсея на показ, —

Так у місі на дрючині
Абу Касим бідний нині
На кладовище чвалав,
А за ним суддя престрогий,
А довкола люд премногий,
Мов рухливий, пестрий сплав.

Та ось збили ся тісніще.
Стражник мовить: „Ось се місце!“
А суддя: „Розпутать міх!“
Виліз Абу Касим з міха,
Та слаба йому потіха
Серед тих людей усіх.

Мусів місце показати;
Зараз кинулись копати, —
Живо капці віднайшли;
Втіпились мабуть капцюги
З пана свого наруги,
Тай що їм не гнить в землі.

Абу Касим мов розбитий:
Сумовитий, не сердитий
На ті капці кинув зір.
Ну, програв остатню пробу!
Вже тепер лягай до гробу,
Але капцям більш не вір!

Ой зітхнув бідак, похнюпивсь!
Тимчасом суддя насупивсь
І до Касима мовля:
„Святотате! Тле мерзенча!
Твоїм ділом озквернена
Ся посвячена земля!

„Варт би ти на паль за тее!
Та щоб місце се святее
Смертний присуд не сквернив, —
Облекши свої калити:
Пятьсот пястрів заплатити
Мусиш так як завинив.

„Триста пястрів на святині,
Сто мені за труди нині,
Вартовому пятьдесять,
Решту на весь люд сей чесний!“
„Ось присуд тобі чудесний!“ —
Всі присутні верещать.

Абу Касим на коліна!
„Пане, сеж моя руїна!
Деж сі гроші я візьму?“
Та суддя рік по хвилині:
„Як не зложиш їх ще нині,
Повандруеш у тюрму!“

IX.

Як Абу Касим своїми капцями зробив революцію в Багдаді

Як часом у темній пущі
Блуд кого візьме ся злющий,
Помотає всі стежки, —
Чоловік у дикім страху
Там і сям біжить без шляху
Мов овечка навпіршки,

Коли гонить вовк лапастий, —
І чим більше він попасти
Силуєть ся правий шлях,
Тим густійше оболока,
Сьвіт йому краде з під ока,
Щоб в знесилі він поляг, —

Так і Касим бідолаха,
Видко — волею Аллаха,
Що скупар був сьвітовий,
Через капці ті судіги
У такі впав рештабіги,
Що хоч сядь та вовком вий.

І хоч більш він силкував ся,
Наче в сіти вюн звивав ся,
Щоб їх збутись на кінець,
Тим впертійш вони вертались,
За полу його хватались,
Мов заклятий в казці мредь.

Ось тепер, як ті шкрабища
Зо сьвятого кладовища
Зпід землі злий дух відгріб,
Як ще Касиму в додатку
Стопястрівом видер п'ятку —
Геть весь скарб його, весь хліб, —

То сердега вже не плакав,
І не охав, не балакав,
І не торгав бороди,
Лиш сидів неначе змитий,
Мов мертвець рядном укритий,
Що не знає вже біди.

Так без мови і без руху
І без болю, мов без духу
Довго, довго він сидів;
В хаті пусто, голі стіни,
Та він вперто, без відміни
Все на капці липи глядів.

Капці-ж клятїї, безбожні,
Мов пани які вельможні
Знай пишались перед ним —
Повні глини і каміня,
Мов небожі сотворіня
Видом пуджали грізним.

Абу Касим стуманїлий
Чув, як капці гомонїли
Ось таку до него річ:
„Дурню! Нас ти відцурав ся!
В п'ястрах, скарбах ти кохав ся!
Деж тепер ті п'ястри? Пріч!

„Де олійок твій рожевчй?
Де котел е твій спіжевий,
Що в нїм гроші ти дусив?
Ну, за чим ти бігав, тюнав?
Зуб судьби усе те скрупав,
Тільки нас не розкусив.

„Ми одні, чи чвеш, друже,
Так тобі все вірні дуже,
Як ти сам був вірний нам.
Стілько літ проживши спільно
Вже розстатись нам не вільно
На потїху ворогам!

„Що вони собі міркують?
Най із тебе й з нас кепкують,
Ти старий про те не дбай!
Нас державсь, як був багатий,
Нас до смерти мусиш мати,
В нас вїйдеш і в божий рай.“

Абу Касим стуманїлий
Враз підскочив мов здурїлий,
Кинувсь бігти до дверей;
В руки голову сцїпивши,
Вуха пальцями закривши
Простогнав він: „Боже крий!

„Я дурію! Я дурію!
Двох думок злічить не вмію,
А промову канців чув!
Що вони від мене хочуть?
Чом жите мое логочуть?
Щоб їм вік поганий був!

„Ні, не витерплю я з вами
Ані днини, ні години!
Сам їх вид мене убе!
Або сам втечу де з хати,
Або мушу їх запхати
Так, що й чорт їх не найде,“

Так він душу облекпивши,
Міцно се постановивши
Ладитись в дорогу став:
Ноги вбув, оперезав ся,
Плащ накинув, геть зібрав ся,
Капці в міх запакував,

Чи снідавши що, чи з постом,
Кладкою чи може мостом
Через Тігріс перебравсь,
І тоді вже шахом-махом
Не стежками ані шляхом
В чисте поле він попхавсь.

Ходить, лазить, житем важить,
А тут з верха сонце пражить,
Мов наняте для біди;
Абу Касим сохне, вяне, —
То присяде, то знов стане,
Та пищить: — води! води!

Втім — чи чорт отсе чарує,
Чи на правду вухо чує
Під землею: буль, буль, буль!
Касим скуливсь, схопивсь духом
Гай побіг кудись за нюхом,
Наче Жид той до цибуль.

Біг, біг, біг ще з пів години,
Аж ось глянь: на дні долини
Невеличке озерце
Холодочком подихає,
Мов від сонця в тінь ховає
Кришталевеє лице.

Сів наш Касим, покріпив ся,
І обмив ся і напив ся,
Свобідвійше відітхнув,
Богу дяку дав сердечну,
Що в сю спеку безконечну
Хід його сюди звернув.

Спочивав тут добру хвилю
І таку чув пільгу милу,
Волю в серці і простір,
Мов уся біда від нині
Геть забігла в багна сині,
Щезла в темних зворах гір.

І в душі його старечій
Шибло враз: „Ануж, до речі,
Моїм капцям місце тут ?
Ся вода глибока таки,
В них тяжкії каміняки, —
Кину, буде їм капут !

„Адже тут де гляне око,
Як далеко і широко,
І душі людей нема!
Рибачки сюди не ходять,
Стражники сюди не бродять, —
Тут спокій, тиша сама !“

І не довго міркувавши,
Капці добре розмахавши
З міхом бух до озерця!
Навіть серце не здригнулось,
Прочуте не окликнулось
В бідолашного старця!

Де там! Він ще рад-радїський
Наче той коняка міський,
Що на поле вирвавсь раз;
Рже і фирка і сам не знає,
Чи пасе ся чи гуляє,
Чи хомут на вік отряє?

Так наш Касим відпочивши,
Капці в озері втопивши
Холодком вертав домів —
А який веселий, ручий,
Наче скарб найшов гадючий,
Що й ціни сказати не вмів.

Йде — руками розкладає,
Усьміхаєсь, щось гадає,
Навіть пробував співати.
„Ні, не зломить доля злюка!
Абу Касим крепка штука,
Буду з нею воювати!

„Хоч ти й як мене приперла
І гіркого перцю вгерла
Через капці ті мені,
Та не думай, що я впаду!
Дам собі ще якось раду,
А не вступлю ся, о ні!

„Дім продам — старий домище,
А про те він варт ще висше
Як тих тисяч пястрів! Ну,
Тисяч пястрів, та-ж се гроші!
Ой, які ще я хороші
Гендлі з ними розпічну!

„Наплюю на всі олійки
(Тут нещасної олійки
Пригадавсь йому кінець),
Кину ся на шовк, тканини,
Одамашки, кармазини, —
Славний буду я купець!”

Повернув до дому в нічку,
Не вечеряв, навіть сьвічку
Не сьвітив, а спати ляг;
Спав спокійно мов дитина,
Снив, що він малий хлопчина
Знай гуляє по полях.

Та як рано встав з постелі,
По своїй зирнув оселі —
Голо, пусто сумно скрізь!...
То аж згорбивсь і насовивсь,
Мов на лихо знов готовивсь,
Ждав на підступи якісь.

День минає, другий — тихо.
„Ну, значить минуло лихо!”
Абу Касим міркував;
І вже з легка, осторожно,
Чи де що здобуть не можна,
По базарі мишкував.

Як той пес, що в него вуха
Й хвіст обтято, лячно нюха,
Все ховаєсь по кутках,
Боком ходить, озираєсь,
Всього острого лякаєсь —
Так засів під шкіру страх, —

Так наш Абу Касим бідний,
Мов заклятий, мов негідний,
Мов приблуда, мов знайдух
Вулицями повз несміло, —
Горе так його присіло,
Що прибило в ньому дух.

Та відсапавшись крихітку,
Мов та квітка, що у літку
Вітер до землі пригне, —
Він почав знов підійматись,
І міцніти й простуватись,
Горе забувають страшне.

Аж отсе одного рана
Чує: баба наче п'яна
Коло студні щось кричить.
По хвилині — дві, три, штири
Хором крик такий счинили,
Аж в ухах йому лящить.

Слуха Касим: що за диво?
Чень же не впились так живо!
Тай тоді чого сей крик?
Чи напав на місто ворог?
Чи мечет розбив на порох?
Чи халіф де з міста зник?

Рад би знати, що там преці,
Але щось мов тьохка в серці:
„Стережись! Не пхай там ніс,
Де тебе ніхто не просить!
Вже коли бабами носить,
То жартує певно біс!“

Крик при студні дужчий, дужчий...
Вже там тлум зібрався злющий,
Вже ревуть — добра не жди!
Чути: „Зрада! Дідьчі штуки!
Дайте нам тих злюк у руки,
Що збавляють нас води!“

Касим тее зачуває,
Вийшов з хати тай питає:
„Люде добрі, що вам є?
Що за крик тут, що за ропіт?
Що з водою вам за клопіт?
Хто води вам не дає?“

„Гей, — говорить хтось з народу, —
Вчора ще ми мали воду
З сеї студні як хрусталь,
А тепер — що за причина?
Хоч би вам одна краплина!
Не тече, аж серцю жаль!“

„Щож нам всім тепер робити?
Чим нам митись, що нам пити,
Чим варити? Івалт! Розбій!
Гей, біжим до магістрату,
Най па студню сю закляту
Нам порадить що, як стій!“

І вже з криком вулицями
З дреколами й палицями
Йде збунтований той тлум:
Тут зітхання, онде сльози,
Там проклятя і погрози.
Галас, крик і рев і шум.

Ба, чим ближше до комуни,
З права, з ліва, з боку суне
Все нова й нова юрба:
Водоноси з коновками,
То прачки йдуть з праниками —
Всіх одна жене журба.

Пляц широкий заповнили,
Заревли всі враз, завили:
„Гвалт! Води, води, води!
Хто нам воду вкрав із студні?
Клятї вороги облудні!
Дайте но нам їх сюди!”

Страх пішов по всім Багдаді!
Вже й житю пани не раді
На засідане зійшлись.
„Воду красти що за повід?
Найпевнійше водопровід
Помсував ся десь колись.”

І одні людей втишають
Другі знов майстрів збирають
Водопровід розслідить.
Не було се легке діло...
Вже геть-геть повечеріло
Без води нищить, гудить

Весь народ, тремтять всі власти,
Бо тлум грозить ся напасти
На уряди, на склепи...
Аж ось радість! Всі криниці
Буль-буль-буль! Крізь руки з криці
Трисли водяні стовпи.

„Як? Де? Відки? Що за диво?”
Весь народ пита сквапливо, —
Та ніхто не відповість.
Лиш майстри, які ходили,
Водопровід розслідили, —
Можуть дати певну вість.

Величезний здвиг народу,
Що весь день чекав на воду,
Жде тепер на тих майстрів.
„Ось надходять! Живо! Живо!
Говоріть, яке там диво?”
Тлум реве, немов здурів.

Х.

Остатній удар на Абу Касима і його поєднане з капцями.

Вечеріло, сутеніло...
Чи було яке там діло
В Абу Касима, чи ні —
Щось весь день було так нудно,
Думать тоді, спати трудно,
Прочуть якісь скрутні...

То походить, то знов ляже,
То щось пише, то знов маже,
То чита сьвятий Коран,
Та слова перед очима
Скачуть, кров у виски грима,
Мов о стіни бе таран.

Прочувало серце лихо
Билось і квилило тихо,
Мов голодне немовля,
Та холодний ум старечий
Невиразні тії речі
Дусить, цитька, придавля.

Та нараз — всесильний Боже! —
Що се все значити може?
Крик розляг ся наче грім.
Голосів страшна громада
Репетує: „Зрада! Зрада!
Тут він! Тут! Його се дім!“

Абу Касим тее чуе —
Вже не мислить, не міркує,
Похолов увесь як труп.
Серце вже йому сказало:
„Знов на тебе лихо впало!“
І вже жде скажених куп.

А на дворі люд лютує,
Ломить двері, репетує:
„Де він? Дийде нам до рук
Сего Жида, водокрада!
Розтоптатъ його як гада!“
Мало смерти! Мало мук!“

Абу Касим весь здрігнув ся,
З остовпіня враз прочнув ся,
Ледво дишучи піднявсь.
Сил остатніх добуває,
Проти люду виступає,
І оттак до них озвавсь:

„Люди добрі, горожане!
Що се за таке погане
Діло мав я поповнить?“
Та юрба його запекла
Заглушила: „Згинь! До пекла
Йди чортам отак служить!“

І ручища вже тугенькі
Хап його мов у обценьки,
Вяжуть, крутять, аж хрустить.
Сотня голосів гукає:
„Зараз смерть тебе чекає!
Гріх живцем тебе пустить!“

„Люде добрі, — плаче Касим —
Я ж безсильний, я ваш в'язень;
Бийте, вішайте мене!
Я вам вирватись не в силі, —
Та скажіть, сусіди милі:
Що зробив я так страшне?”

„Що зробив? Огидну зраду!
Ти хотів весь люд Багдаду
Спрагою на смерть вморить!
Ти заткав нам водопровід,
Ти був бунту й шуму повід!
Признаєш, чи хочеш крить?”

„Признаватись? Боже правий!
Ти мій свідок, ти ласкавий,
Ти невинність не скривдиш!”

„Що, невинність? — люд скрегоче, —
Він вдавать невинність хоче!
Ось наш доказ! Погляди-ж!”

Люд в тій хвили проступив ся,
Хлоп у хату протовпив ся
Мокрий, ззяблий, ледво ліз;
Оберемком, у охапці
Абу Касимові капці
Він постогнуючи ніс.

Серед хати їх придвигав,
Гепнув, аж весь дім заплигав,
В батька, матір так і гне!
„Бий тебе суха ялиця!
Чиж не гріх то? Чи годить ся
Так морочити мене?”

„Пане, тут гукають люде,
Що отсе ваш мебель буде?
Я не знаю. Та коли
В водопровід їх вергли,
Всему місту воду сперла,—
Гарний плід ви здобули.

„Знайте, наші люде штири
Мало смерти не пожили
В сперту лаячи діру;
Їм на ліки і всю плату
Ви дасте, коханий тату,
Бо я шкіру з вас зідру.

Знайте далі: щоб ті капці —
Кроть за ногу вашій бабці! —
Із каналу там дістать,
Мусіли ми — на сумліне! —
Водопроводу склепіне
На три лікті руйнувать!

„Що за се вам добру плату
Подиктують з магістрату —
Будьте певні, пане мій!
А тепер іще за працю,
Шо приніс вам свою цяцю,
Заплатіть мені як стій!“

Абу Касим слів тих слухав,
Наче чемерицю нюхав,
Далі скрикнув: „Божий суд!
Люде! На стіну не лізьте!
Забийте мене, повісьте
Без розмови зараз тут!

„Жить обридло! Надокучив
Сам собі я й вас намучив...
Видно Бог мене прокляв.
Най сповнить ся суд сим часом!“
Те сказавши Абу Касим
Тяжко важко заривав.

В тім народ заметушив ся,
У дві лаві розступив ся,
Ага*) в хату увійшов,
А за ним грізні мари:
Поліцейських штири пари
З кроком: „В імя права! Гов!“

„В імя права! Всі тут разом!
Хто між вами Абу Касим?“

Абу Касим мовить: „Я.“

„Маеш з нами без протесту
Йти до міського арешту —
Воля влади, не моя.“

Абу Касим похилив ся, —
Вже не плакав, не молив ся,
Знав, що тут йому капут.
Там у міській буцегарні
Дні йшли й ночі незугарні,
А він ждав тай ждав на суд.

А тям часом комісарі
То по штири, то по парі
В його домі так і шпять:
Урядують, оглядають,
Щось цінують, виглядають,
Риють, порпають, глядять.

*) Те що комісар поліції.

Довго порались — та марно,
А вкінці списали гарно,
Що хотілось їм списать;
Абу Касима з арешту
Привели, аби сю решту
Присуду йому сказать.

„ В імени царя і Бога!
Щоб був пострах і тривога
На зломисленних усіх,
Щоб всі проби зради й бунту
Вирвать з коренем до шпунту,
Завязать мов кицьку в міх —

„З огляду, що Абу Касим
Вперто, злобно раз за разом
Наш нарушував спокій,
Врешті стримав водопровід,
Тим до розруху дав повід,
Страту касі містовій —

„Ми, правителі народу,
За ті збитки, за ту шкоду
Ухвалили: у секвестр
Дім підсудного узяти,
Все що мав, сконфіскувати,
І виписати у реєстр.

„А що слідства урядові
Дібр движимих в його домі
Ніякіських не знайшли
Окрім капців кольосальних,
Що причиною фатальних
Всіх пригод його були —

„То ми з огляду й надії
На літа його старії
Ухвалили записать:
Щоб знав наших ласк ехемпра,
Без заплати такси й штемпля
Капці ті йому віддять.

„Присуд сей, то слово боже.
Винуватець вправді може
Жалуватись до царя, —
Та се будуть нам докори,
Знак зухвальства й непокори,
А за се не жди добра.

„Тож гляди, ти діду клятий!
Пробуй лиш рекурсувати,
Зараз у тюрму підеш.
А вже там тобі на пробу
Ми такого всиплем бобу,
Що й рішенця не діждеш.“

Абу Касим аж здрігнув ся,
В три погибелі зігнув ся,
Руки к серцю приложив:
„Ай, панове! Золоті-сьте!
Все приймаю, хоть повісьте,
Бо на все я заслужив.

„А отсе, що в своїй ласці
Віддали мені ви капці —
Се глибоко чую я!
О, бо добру я тюрму мав,
В пості й холоді роздумав,
Що за скарб в них маю я.

„Бачте, був я зла картага,
Безсердечний скупиндряга,
Від голодних дер я хліб,
Голих бідних пер в болото,
Лиш у срібло та у злото
Душу всю свою загріб.

„Та Аллах благий та бистрий
Знать добра доглянув искри
У душі моїй на дні;
Сими капцями мов міхом
Искри ті роздув з успіхом
У могутій огні.

Все мое добро дочасне,
Все що я вважав за власне,
В тих огнях мов труск спалив,
Щоб хоч на старії літа
Вільно ніг я в сьвіт глядіти,
Всіх любив, його хвалив.

„Капці, скарбе мій великий!
Вами ж то нога Владики
В мою душу увійшла!
Вами Бог мене сліпого
Вивів з пільми, із грузкого
Багновища злоби й зла!“

І до капців своїх бідних
Він принав немов до рідних,
Їх любовно цілував, —
Далі шнура розмотавши
І на плечі їх поклавши,
Добре знов їх привязав.

„Ось, пашове, так від нині
Аж до смертної години
В місті буду я ходить —
Жебраком та богомільним,
Та від зла й покус всіх вільним,
Буду капці ті носити.“

Се сказавши поклонив ся
І помалу віддалив ся.
„Одурів“—рекли пани.
Серце троха в них щеміло.
„Нуж халіф узнасть, в чім діло?“
З страхом думали вони.

Та успокоїли ся живо.
Абу Касим став правдиво
Щирим, дійсним жебраком.
Вулицями волочив ся,
Під мечетами*) молив ся,
Тричі в Мекку**) йшов пішком.

Довго він прожив ще в Бозі,
Вмер десь голий у берлозі,
З капцями його затим
По жебрацьки й поховали,
Споминали, величали —
Він турецьким став сьвятим.

*) Мечет — магомеданська божниця.

**) Мекка — місто в Арабії, де знаходить ся давня національна сьвятиня Арабів, а потім і всього мусульманського сьвіта — Кааба (чорний камінь, що впав із неба). Хід до сего міста вважає ся заслугою і спасенним ділом для кожного магомеданця і кожний обовязаний хоч раз в життю бути там.

Чародійна рожа і Перстень.....	20 п.
Оповідання про Григорія.....	20 „
Чого учив Христос.....	15 „
Кароля, прегарна повість з життя дівчини, 160 сторін.....	40 „
Убийники, гарна драма в 5-дійх, II видане.....	25 „
Гореслав, історія про сина Геновефи, його життя і страсти.....	25 „
О дзайцяти таблицях, байки.....	30 „
Серце чоловіка сьвятинею Бога, або осідком диявола.....	15 „
Історія про сироту Івася.....	15 „
Пісні про Канаду і Австрію та М. Січинського, 5-ти побільшене видане.....	40 „
Славні пророцтва Арабської цариці Михальди.....	30 „
Як утік Січинський в Діброви.....	10 „
Коли легше буде.....	5 „
Грішниця, гарне оповідане.....	5 „
Злочин і злочинці.....	10 „
Що думають соціялісти.....	10 „
Причта про воду.....	5 „
Оборонець проститутки.....	5 „
Новий збірник народних пісень, дум, думок, коломийок і пісень весільних.....	25 „
Що стало ся з Рудольфом, про життя і загадочну смерть архикнязя Рудольфа з 26 образками.....	30 „
Елисавета, правдива історія про життя Елисавети, її поводження і мученичу смерть, 192 сторін з образками.....	60 „
Конець Титаніка, брош.....	40 „
Петрії й Довбушуки, гарна повість в II частих, 300 стор.....	85 „
Пригода шляхтича Чваньківського на полі й на морі, опр. 50 „	50 „
Порадник як писати любовні листи.....	25 „
Лист Божий.....	10 „
Куди ідеш Господи? (Quo Vadis?) оповідане з часів переслідування християн, з образками.....	50 „
Найкрасні руські пісні.....	20 „
Пів коли казок.....	20 „
Байки.....	30 „
Товаришська забава.....	25 „
Український співанник, опр.....	60 „
Іван Дурак, історія о трох братах Пропустиши огонь—не вгасиш народне оповідане.....	25 „
Історія про Луця Заливайка і его сина, з образками. і додатку Гриць Шпачок.....	25 „

Ruska Knyharnia

850 Main st.

Winnipeg, Man.

Жадайте оказового числа!

Приймасть ся передплату на тижневу ілю-
стровану часопись

„Канадійські Вісти“

Ціллю нашої часописи є давати українському народови прав-
диву просвіту, підносити його з занепаду морального і
культурного, ширити національну свідомість і поставити
його на рівні з другими культурними народами.

В „Канадійських Вістях“ поміщуємо крім поучаючих
стать вісти із життя Українців в Галичині, на Буковині, в
російській Україні, в Сполучених Державах, в Бразилії та
в Канаді; далше подаємо короткі огляди найважніщих
подій з цілого світа, поміщуємо ріжні поради і інформуємо
про виданне нових книжок. Для розвеселення Вн Читачів
ствираємо в нашій часописи „Веселий куток“. В „До-
датку“ друкуємо гарну і займаючу повість.

Нашу часопись прикрашуємо ілюстраціями з світових
подій. Крім того на всякі запити наших передплатників
подаємо безкористно поради.

Політика входить в програму нашого Видавництва о
стільки, о скільки, вона торкаєть ся нашого національного
життя.

Полемік (сварок і лайок) не поміщуємо. Дописи радо
поміщуємо, але тільки ті, що обговорюють загальну спра-
ву, яка торкаєть ся нашого національного або громадян-
ського життя.

„Канадійські Вісти“ є органом „Руської Книгарні“.
Виходять раз в тиждень в четвер.

Річна передплата виносить 1 доляр на рік.

Кождому передплатникови даємо премію.

Передплату треба висилати на адресу:

„KANADIJSKI VISTY“

P. O. Box 3628 B.

Winnipeg, Man.